

dog, for at undgaa videre Meilighed og Udgift, til at efterkomme den. Han mødte derfor den 17de Juli med 2 Vidner hos Modpartens Sagfører, Buch, i Beile, der havde erklæret sig berettiget til at modtage og kvittere for Bøjet, og opaltte for ham et efter Buchs Udsagn tilstrækkeligt Bøjet, 280 Kr., som han tilbød Sagføreren mod Udlevering af Apparatet. Buch erklærede imidlertid ikke at kunne udlevere dette. P. Pedersen begav sig da med de to Vidner til P. S. Ulf og opaltte paa samme Maade Pengene for ham, men han var ikke at formaa til at modtage dem. Andrageren mente nu ikke at have Mere at gjøre, før Modparten stillede Apparatet til hans Raadighed og forlangte Pengene. Det Spritte stete imidlertid ikke, hvorimod Sagfører Buch ved en Skrivelse af 28de Juli afkrævede ham 291 Kr. 95 S., og da disse ikke bleve betalte, blev der gjort Udlæg hos ham i 8 til 640 Kr. vurderede Køer. Af disse blev ved senere afholdt Auktion de 7 solgte for 445 Kr. foruden Salær ca. 55 Kr. Andrageren lod nu Dommen og den afholdte Auktionsforretning ind-
 anke for Overretten. Denne underkjennte den indankede Dom og ophævede den foretagne Eksekutions- og Auktionsforretning, samt forpligtede Kjøberne til under en daglig Mølt at tilbagelevere de kjøbte Køer, hvorimod P. S. Ulf frisandedes for yderligere Erstatningsansvar. Spøstret, for hvilken P. Pedersen derefter indankede Sagen, ledsaget af nye Oplysninger, stadfæstede tildels Overrettsdommen, men paaagde derhos P. S. Ulf at betale til Andrageren Erstatning efter villige af Retten udnævnte Mænds Skjøn for det Tab, han havde lidt dels ved den mulige Forringelse af Køerne, dels ved, at han havde maattet udnævne disse. Skjønforretningen, der udførtes af Sognefoged Søren Hansen af Valle og Gaardeier S. P. Otto af Krollerup, ansatte dette Tab til ialt 6,072 Kr. Modparten har imidlertid appelleret Skjønforretningen og derved indtil videre undraget Andrageren Erstatning. P. Pedersen skildrer sin Stilling som fortvølet, idet han mangler Dristkapital til at bringe sin under Sagen i høj Grad forfaldne Eiendom paa Fode igjen. Han paaistaar, at der under Sagen har fundet et mindre rigtigt Forhold Sted mellem Modparten og dennes Sagfører, idet P. S. Ulf til forskjellige navngivne Mænd har udtalt, at han havde været imod at foretage Eksekution, men at Sagføreren da havde faaet ham til at overdrage sig Sagen til videre Udførelse. Endvidere anfører Andrageren, at Sagfører Buch i Modpartens Favn har fjernet Datoen af et af Andrageren til P. S. Ulf skrevet Brev. Han andrager derfor om „en grundig offentlig Undersøgelse af den omhandlede Sag.“ Andrageren er anbefalet af Raadhus Sogneraad, der erklærer, at P. Pedersen er „en i alle Maader fredelig, ærlig og hæderlig Mand,“ samt af Sognefogden i Raadhus og Skolelæreren samstemt.

Da Andrageren ikke ses at have henvendt sig til Justitsministeren, gjør Udvalget allerede af den Grund ingen Indstilling.

21. Fra Hændende og Hændelsesforeninger i 49 Kjøbstæder om Forandring i de gjældende Regler om frivillige Auktioner over Handelsvarer. (Indbragt den 30te Marts 1881 af Folketingsmanden for Maribo Amts 1ste Valgkreds, Lund).

Andragerne henviser til, at Lov af 23de Mai 1873 § 6 om Afholdelse af Auktion i stadig større Omfang benyttes paa en for den lokale Handel i høj Grad skadelig Maade. Det er blevet almindeligt, at Hændende paa Landet laane deres Lokaler og deres Navn til en eller anden Person, som ønsker at afholde en Auktion; de rekvirere da denne i eget Navn og lade sig overlevere Faktura paa Varerne, for at give det Udseende af, at disse enten tilhøre dem eller ialtfald ere givne dem i Kommission. Mod denne Trafik er der, saaledes som Loven i Praxis forstaaes, særligt i Genhold til Spøstretsdom af 20de Oktober 1874, Intet at udrette, da det aldrig vil være muligt for Auktionsretten at opløse, at der kun foreligger en Proformaoverdragelse mellem den Mand, der er uberettiget til at holde Auktion, og den Mand, der laaner ham Navn, saa at en Protest fra Stedets Hændende ikke vil blive taget til Følge. Og selv om det i noget Tilfælde maatte lykkes bagefter at faae Vedkommende tiltalt for uberettiget Næringsbrug, vilde Skaden være stet, og en Bøde vilde neppe forhindre ham fra at fortsætte samme Trafik i en anden Jurisdiktion. I Almindelighed er det, der sælges ved saadanne Auktioner, flette Varer, som Kjøberen ikke faar Tid eller Leilighed til nærmere at undersøge, og som han derfor i Reglen betaler meget for byrt. Andragerne mener derfor, at det vilde være ligesaa meget i Befolkningens som i Handelsstandens Interesse, at al Afgang til at foreauktionere Handelsvarer paa Landet blev forbuden. Derimod turde det være meget vanskeligt at forebygge ulovlige Auktioner over Handelsvarer i Kjøbstæderne, hvor det neppe kunde anbefales at forbyde overhovedet at afholde frivillige Auktioner over Handelsvarer; men Andragerne finde, det vilde være en billig Fordring, at enhver Omgaaen af Loven straffes, og dette kunde ske, dersom det ved Lov blev foreskrevet, at enhver, der afholder Auktion over Handelsvarer skal naar Paataale finder Sted, føre strengt Bevis for, at Auktionen Virkeligheden, ikke blot pro forma, afholdes for